

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

«Καί ἰδού προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν ἐπί κλίνης βεβλημένον· καί ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τήν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει τέκνον· ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

Μέ αὐτά τά λόγια ὑποδέχεται ὁ Χριστός τόν παραλυτικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Καί πάνω σ' αὐτά τά λόγια θά κάνουμε δύο σκέψεις πού ἴσως μᾶς βοηθήσουν νά καταλάβουμε καλύτερα τήν ἐλεήμονα καρδιά τοῦ Κυρίου μας ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τήν δική μας ἀναληψία καί σκληροκαρδία.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτό πού φαίνεται ἀπό τήν εὐαγγελική διήγηση εἶναι ἡ πίστη τῶν ἀνθρώπων, πού προσάγουν τόν παραλυτικό σ' Ἐκεῖνον. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐπαφή καί τήν ἐπικοινωνία μας μέ τόν Χριστό. Πάρα πολλές φορές ἀκούσαμε τόν Χριστό πρὶν ἀπό μία θεραπευτική Του παρέμβαση νά ἐπαινεῖ τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων, πού Τόν προσεγγίζουν. Ὅταν κάνουμε λόγο γιά τήν πίστη μέσα στήν Ἐκκλησία δέν θά πρέπει νά τήν ἐννοοῦμε ὡς μία ἀκαθόριστη προσήλωση σέ μία κατάσταση ἢ ἰδεολογία, ἢ ἀκόμη καί στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔτσι γενικά. Ἀλλά πίστη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ καί Σωτήρα σέ συνδυασμό μέ τήν τήρηση τῆς διδαχῆς Του. Διότι ἡ πιστότητα στή διδαχή τοῦ Χριστοῦ ὁδηγεῖ στήν κατανόηση τῆς θείας προελεύσεως τοῦ Διδασκάλου. Τό νόημα αὐτῆς τῆς διδαχῆς καί διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύπτει στήν συνέχεια τήν πτωχεία τοῦ ἀνθρώπου, καί ἡ συναίσθηση τῆς πτωχείας αὐτῆς καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο μακάριο. Ἀντιλαμβάνεται τότε ὅτι ρίζα κάθε κακοῦ ἀλλά καί αἰτία τῆς ὑποταγῆς του στήν φθορά εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Ἡ ὑποταγή σέ κάθε εἶδους ἀσθένεια καί παραλυσία εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τόν Θεό καί ἡ ἀπιστία μας στό πρόσωπό Του ὡς σωτήρα καί Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός βλέποντας τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων πού προσάγουν τόν παραλυτικό, τούς ἐπαινεῖ καταδεικνύοντας μέ τόν τρόπο αὐτό, πῶς καί ἐμεῖς θά πρέπει νά πλησιάζουμε καί νά συνδιαλεγόμαστε μαζί Του.

Ὁ ἄλλος λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό «θάρσει τέκνον». Ἔχε θάρρος παιδί μου. Καί αὐτό διότι ἕνα ἀπό τά κυριώτερα γνωρίσματα τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πέφτουν σέ ἁμαρτίες, εἶναι ἡ ἀπελπισία. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου δέν εἶναι μόνο νά πείσει τόν ἄνθρωπο νά ἁμαρτήσῃ ἀλλά κυρίως νά τόν κάνει νά ἀπολέσῃ τήν ἐλπίδα του, νά τόν γεμίσει ἐνοχές καί τύψεις καί νά τόν ὁδηγήσῃ ἀκόμη καί στόν θάνατο.

Ἐτσι, μετά τήν ἐπίγνωση τῆς παράλυτης ψυχῆς μας λόγω τῶν ἁμαρτιῶν, πρέπει νά μὴν ἀκοῦμε τήν φωνή τοῦ διαβόλου, πού μᾶς ὁδηγεῖ

στην ἀπώλεια, ἀλλά νά ἀποκτοῦμε δύναμη ἀπό τά ἐνθαρρυντικά λόγια τοῦ Κυρίου.

Ἡ προτροπή τοῦ Χριστοῦ «ἔχε θάρρος» δέν εἶναι ἀπλά μία φράση παρηγοριᾶς σάν αὐτές πού πολλές φορές ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι λέμε προσπαθώντας νά γλυκάνουμε τόν πόνο κάποιου. Ἐχει νά κάνει μέ τήν ἐπόμενη φράση τοῦ Χριστοῦ «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι τό ζητούμενο. Διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι ὁ σκοτασμός τοῦ νοῦ καί ἡ ζόφωση τοῦ κατ' εἰκόνα. Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ ἀνθρώπου στήν κατά φύσιν ζωή. Καθαρίζεται τό κατ' εἰκόνα, φωτίζεται ὁ νοῦς, καί ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται σέ μία νέα κατάσταση πνευματική καί σωματική.

Ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ καί σκέπτεται κοσμικά εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀποκτήσει αὐτή τήν πνευματική αἴσθηση καί ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας. Αὐτή ἡ πνευματική τύφλωση τοῦ ἀνθρώπου πού τόν πνίγει μέσα στήν αὐτάρκειά του καί τήν ψευδαίσθηση τῆς παντοδυναμίας του, καθιστᾷ ἀφάνταστα δύσκολη τήν ὄραση τῆς ἁμαρτίας ὡς πνευματικό γεγονός πού διαπράττεται μυστικά στό βάθος τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπίγνωση καί ὄραση τῆς ἁμαρτίας, κάτω ἀπό τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, συνιστᾷ πνευματικό χάρισμα. Τό χάρισμα αὐτό πού εἶναι βασικό καί ἀπαραίτητο γιά τήν πνευματική ἀνόρθωση τοῦ ἀνθρώπου χορηγεῖται κατά τό μέτρο τῆς πίστεως του στό λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Τῆς σωματικῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ, ὅπως ἔχουμε δεῖ πάρα πολλές φορές σέ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, προηγεῖται ἡ πνευματική θεραπεία. Ἐτσι ὁ Χριστός προτρέπει τόν παραλυτικό νά πάρει θάρρος διότι οἱ ἁμαρτίες του συγχωρήθηκαν καί αὐτό ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα καί τήν σωματική του θεραπεία καί ἀνόρθωση. Ὁ ἄνθρωπος πού ἐμπιστεύεται μόνο τήν λογική του εἶναι πολύ δύσκολο νά καταλάβει, πῶς συνδέεται ἡ σωματική ἀσθένεια μέ τήν ἁμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού καταλαβαίνει μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡ ἁμαρτία δέν εἶναι ἀπλά μία πράξη, ἀλλά κάτι πού γίνεται στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί εἶναι διάρρηξη τῆς προσωπικῆς μας σχέσης μέ τόν Θεό καί ἔγκλημα ἐναντίον τῆς πατρικῆς ἀγάπης, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ αἰτία κάθε φθορᾶς καί ἀρρώστιας στόν ἄνθρωπο. Γί' αὐτό ὁ πνευματικός ἄνθρωπος πού ἀντιλαμβάνεται τήν παραλυσία τῆς ψυχῆς του, πιστεύει στόν Χριστό καί προσδοκᾷ ἀπό Ἐκεῖνον τήν λύτρωση μέ συνείδηση ἐμποτισμένη ἀπό τό βαθύ αἶσθημα τῆς ἁμαρτωλότητός του, ἀπολαμβάνει τήν μεγάλη δωρεά τῆς ἄφεσης τῶν ἁμαρτιῶν, ἀποκτᾷ ἡ ψυχή του καί ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξή του χαρά καί στερεώνεται στήν ἀγάπη καί τήν λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ χαρά πού ἀπορρέει ἀπό αὐτήν εἶναι κάτι πού ὅλοι πρέπει νά ζήσουμε μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἄς ἔχουμε θάρρος διότι ὁ Χριστός εἶναι ἐδῶ συγχωρώντας κάθε μας ἁμαρτία καί θεραπεύοντας κάθε μας ἀνάγκη.